

Sygn. akt II Ca 689/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSR del. Monika Cichocka
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa T. S.

przeciwko M. S. (1)

o przywrócenie utraconego posiadania

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 13 marca 2015 roku, sygn. akt I C 821/12

oddala apelację.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSR Monika Cichocka

Sygn. akt II Ca 689/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa T. S. przeciwko pozwanemu M. S. (1) o przywrócenie utraconego posiadania

1. uchylił w całości wyrok zaoczny z dnia 10 września 2013 r.
2. umarzył postępowanie co do żądania przywrócenia posiadania maszyny do szycia „(...)szafy trzy drzwiowej, kredensu, stolika pod telewizor, pralki, lodówki (...), wagi do ważenia owoców, maszynki do gotowania i skręcania mięsa, odkurzacza marki (...) garnków, wielu ozdóbek i oddala powództwo co do żądania przywrócenia posiadania garażu;

3. nie obciążył powódki T. S. kosztami procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu rejonowego:

Biegły psycholog kliniczny stwierdził u powódki T. S.:

1. zaburzenia procesu myślenia ze znacznym stopniem trudności w wyciąganiu logicznych wniosków oraz dotyczące planowania działań i przewidywania ich następstw indywidualnych i społecznych;
2. znaczny stopień zaburzenia koncentracji uwagi i pamięci świeżej wzrokowej;
3. osłabienie zdolności uczenia się nowych czynności i przyswajania nowych informacji;
4. zaburzenia wypowiedzi werbalnych z rozwlekłością, niewłaściwym doбором słów, stosowaniem neologizmów;
5. zaburzenia krytycyzmu wobec własnych postaw i zachowań;
6. spłylenie reakcji emocjonalnych.

Objawy chorobowe nie powodowały stanu całkowicie wyłączającego świadome lub swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Dnia 7 listopada 2006 r. po zgonie męża K. S., powódka T. S. została umieszczona w Domu Pomocy Społecznej.

K. S. zmarł dnia 07 lipca 2004 r.

Spółdzielcze własnościowe prawo do spornego lokalu użytkowego - garażu nr (...) przy ulicy (...) w R., należy za postanowieniem oznaczonym sygnaturą akt INs 970/04 Sądu Rejonowego w Radomsku do T. S., M. S. (1), D. S. i M. S. (2).

Sąd Rejonowy zważył, iż stosownie do przepisu art. 344 § 2 k.c. roszczenie posesoryjne wygasa, jeżeli nie będzie dokonane w przeciągu roku od daty naruszenia. Termin ten jest terminem materialno -prawnym, prekluzyjnym. Rozpoczyna się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące naruszenie posiadania.

Zgodnie z regułą dowodową zapisaną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie Sąd stosując wskazane wyżej kryteria i biorąc pod uwagę powyższe rozważania prawne uznał, że nie ma żadnych wątpliwości co do faktu posiadania aktualnie spornego garażu przez pozwanego M. S. (1).

Jednakże stosownie do przepisu art. 344 § 2 k.c. roszczenie posesoryjne wygasa, jeżeli nie będzie dokonane w przeciągu roku od daty naruszenia. Termin ten jest jak napisano wcześniej, terminem materialno - prawnym, prekluzyjnym. Rozpoczyna się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące naruszenie posiadania.

Pozwany przyznał, że posiada sporny garaż od 8 lat. Powódka nie przedstawiła dowodu, że posiadała garaż w okresie krótszym niż 1 rok do daty złożenia pisma potraktowanego jak pozew o przywrócenie naruszonego posiadania garażu.

Dlatego powództwo o naruszenie posiadania spornego garażu wobec skutecznego zarzutu przedawnienia tego roszczenia, należało oddalić.

Za zebrany materiałem dowodowym stwierdzić należy, że powódka jako współwłaścicielka spółdzielczego własnościowego prawa do spornego lokalu użytkowego -garażu, może żądać zniesienia jego współwłasności. Propozycję w tym zakresie złożył jej pozwany M. S. (3), lecz z niej nie skorzystała.

Ponieważ powódka cofnęła swoje żądania co przywrócenia posiadania licznych przedmiotów ruchomych, ograniczając swoje żądanie do ochrony posiadania garażu, należało w tym zakresie umorzyć postępowanie uznając, że cofnięcie pozwu jest połączone jest ze zrzeczeniem się roszczenia.

Dlatego stosownie do przepisu art. 347 k.p.c. sąd uchylił wyrok zaoczny z dnia 10 września 2013 r. w całości, umorzył postępowanie co do żądania przywrócenia posiadania ruchomości i oddalił powództwo co do żądania przywrócenia posiadania garażu.

O kosztach sąd orzekł po myśli przepisu art. 102 k.p.c. zważywszy na stan zdrowia powódki.

Powyższy wyrok zaskarżyła powódka przez swojego pełnomocnika w całości. Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

- oparcie na błędnych ustaleniach faktycznych, polegających na nieprawidłowym przyjęciu, że w niniejszej sprawie nastąpiło przedawnienie roszczenia o przywrócenie naruszonego posiadania garażu.

Apelująca wnosila o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa w przedmiocie przywrócenia utraconego posiadania garażu.

Pozwany wnosil o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona, albowiem podniesione w niej zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, wskazujących na upływ terminu przewidzianego w art. 344 § 2 do dochodzenia przedmiotowego roszczenia posesoryjnego, nie są trafne bądź są bez znaczenia dla istoty rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Lektura materiału aktowego prowadzi bowiem do wniosku, iż Sąd Rejonowy, po rozważeniu zaoferowanego mu przez strony materiału dowodowego i prawidłowej jego ocenie, doszedł do słusznego wniosku, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż uległo prekluzji w świetle powołanego wyżej przepisu.

W zasadzie apelacja nie wskazuje dowodów z którymi ustalenia Sądu I instancji pozostawałyby w sprzeczności, ograniczając się jedynie do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Trzeba bowiem podzielić stanowisko Sądu I instancji, że powódka nie wykazała aby w okresie roku przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa posiadała lub współposiadała sporny garaż a zgodnie z art. 6 kc to na niej spoczywał obowiązek wykazania tej okoliczności. Twierdzenia pozwanego, że powódka po śmierci męża, i zarazem jego ojca, sama wyzbyła się posiadania garażu, a przynajmniej, że od blisko 8 lat garaż ten znajduje się w wyłącznym jego posiadaniu nie napotykają na dowody przeciwnie, gdyż takowych powódka nie przedstawiła.

W sprawie natomiast o naruszenie posiadania Sąd nie bada stanu prawnego, a z takowego powódka próbuje – na co wskazuje uzasadnienie apelacji – wywieźć przedmiotowe powództwo posesoryjne, a nie z faktycznego posiadania przez nią garażu, którego zostałaby pozbawiona w okresie jednego roku przed wytoczeniem powództwa.

Abstrahując od twierdzeń pozwanego, wskazujących na podejmowane przez niego wysiłki zmierzające do odkupienia od powódki jej udziału we współwłasności spornego garażu, które to nie spotkały się z akceptacją powódki, zauważyć trzeba, iż Sąd Rejonowy wskazał apelującej drogę właściwego postępowania o dział spadku po jej mężu i zniesienie współwłasności, w którym może dochodzić swych praw przy braku porozumienia z synem.

Reasumując powyższe rozważania, uznać należy, iż zaskarżony wyrok odpowiada powołanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu, a apelacja sprowadza się jedynie do polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu I instancji.

Dlatego też, mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, należało oddalić apelację jako oczywiście nieuzasadnioną na podstawie art. 385 kpc.

Mając na uwadze stan zdrowia powódki, jej sytuację materialną oraz charakter niniejszej sprawy pomiędzy najbliższymi krewnymi (matka i syn), Sąd II instancji, stosując przepis art. 102 kpc nie obciążył jej obowiązkiem zwrotu kosztów proces za tą instancję na rzecz pozwanego.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSR Monika Cichocka